

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1604/2015
25.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Р.М. из И., чији је пуномоћник М.С., адвокат из И., против туженог Ш.-И. ДОО из И., кога заступа Љ.Р., адвокат из З., ради поништаја споразума и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1516/14 од 25.12.2014. године, у седници одржаној 25.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1516/14 од 25.12.2014. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 646/12 од 11.06.2013. године утврђено је да је ништав споразум о начину регулисања међусобних (дужничко-поверилачких) односа без броја од 17.10.2006. године, закључен између парничних странака и обавезан тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати 94.050,13 динара са законском зтезном каматом од 17.10.2006. године до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.336,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1516/14 од 25.12.2014. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у делу којим је утврђена ништавост споразума о начину регулисања међусобних односа (став 1 изреке). Ставом другим изреке првостепена пресуда је преиначена у односу на новчано потраживање (стицање без основа), тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име стицања без основа исплати 94.050,13 динара са законском затезном каматом од 17.10.2006. године до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на део којим је првостепена пресуда преиначена (став други изреке), тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. у вези чл. 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном другостепеном пресудом, која је донета у овом спору, утврђено је да је ништав споразум о начину регулисања међусобних (дужничко-поверилачких) односа, закључен 17.10.2006. године између тужиоца и правног претходника туженог ДП Ш.-Н. из И.. Ништавост овог споразума утврђена је на основу чл. 60. став 4. Устава Републике Србије у вези чл. 103. Закона о облигационим односима. Чланом 1. тог Споразума прописано је да се дужник (ДП Ш.-Н. из И.) обавезује да ће тужиоцу (повериоцу) по основу неисплаћених зарада које на дан потписивања споразума износе 188.100,25 динара намирити у умањеном износу од 50%, што износи 94.050,13 динара. У односу на то новчано потраживање из радног односа, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, при чему је застарелост потраживања ценио на основу члана 371. Закона о облигационим односима, налазећи да се ради о институту стицања без основа. У том смислу, нашао је да то потраживање тужиоца није застарело јер је утврђивањем апсолутне ништавости поменутог споразума то потраживање стекло карактер потраживања које друга страна држи по правном основу који је касније отпао.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату износа од 94.050,13 динара са каматом.

Правилан је закључак другостепеног суда да се у конкретном случају ради о правном односу заснованом на уговору о раду - исплати неисплаћених зарада за обављени рад код послодавца. Имајући у виду правну природу овог потраживања, односно чињеницу да се ради о потраживању из радног односа, мора се применити правило из члана 196. Закона о раду, по коме рок застарелости таквог потраживања износи три године од дана настанка обавезе.

Како је тужба у овом спору поднета 01.11.2012. године, а потраживање потиче из периода пре 17.10.2006. године, када је споразум закључен, рок прописан чланом 196. Закона о раду је очигледно протекао, рачунајући од доспелости сваког појединачног месечног потраживања зараде, односно накнаде зараде до дана подношења тужбе.

У ревизији тужиоца неосновано се наводи да је суд могао одбити захтев за реституцију само уколико утврди да је тужилац несавестан, а да је у противном реституција обавезна по члану 104. Закона о облигационим односима. Међутим, споразум чија је ништавост утврђена проистиче из уговора о раду, којим су

регулисани начин и услови исплате доспелих зарада, па је правна судбина тог споразума везана за правну судбину основног уговора (уговора о раду). У тој ситуацији, другостепени суд правилно закључује да спорно потраживање није изгубило карактер потраживања из радног односа, само због тога што је било предмет ништавог споразума. Тачније, и даље се ради о потраживању из радног односа, па се рокови застаре рачунају по члану 196. Закона о раду, а не по члану 371. Закона о облигационим односима, којим је прописан општи рок застарелости од 10 година.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 154. ЗПП, јер опредељени трошкови за одговор на ревизију, које је тужени тражио, не спадају у трошкове потребне ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**